

Laura Maaskant: 'Leef' Uitgeverij ten Have/ Kosmos uitgevers, Utrecht/Antwerpen 2014. ISBN 9789025903923 (Tumor/ Mesenchymaal chondrosarcoom/ED/1) Zie ook www.uitgeverijtenhave.nl en www.lauramaaskant.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Egodocument van 192 pagina's waarin Laura Maaskant beschrijft hoe haar leven is veranderd nadat bij haar een tumor, het mesenchymaal chondrosarcoom, een zeldzame vorm van kanker werd gediagnosticeerd. Ze is dan 15 jaar. Ze beschrijft kort hoe zwaar de chemo behandelingen waren en de operaties waarvoor ze naar het Academische ziekenhuis in Groningen ging. Hoe ze korte tijd kankervrij was en ging studeren in Amsterdam. Maar in 2013 bleek de kanker terug met uitzaaiingen in haar longen en Laura's levensverwachting beperkt.

Laura Maaskant gaat in dit boek vooral in op hoe deze kanker haar levensverhouding heeft beïnvloed, wat voor haar vol van het leven genieten is. Hoe ze heeft geleerd om van het moment te genieten en dat ook wil uitdragen.

Over de schrijfster:

Laura Maaskant (1993) is de jongste uit een gezin met vier kinderen en de enige dochter. Haar ouders zijn gescheiden toen zij een jaar was. Zij heeft met beide ouders een goede band en ook met haar drie broers Daan, Jim en Joep. Laura groeide op in een klein provinciestadje, waar ze haar eindexamen deed. Toen ze 15 was en nog schoolgaand, in 2009, werd bij haar een tumor ontdekt die vanuit haar vierde rib naar binnen groeide. Behandelingen volgen en veranderen ook de levensinstelling van Laura. In 2011 is ze klaar met de behandelingen en slaagt voor haar VWO, examen. Ze gaat dan kunstgeschiedenis studeren in Amsterdam, de stad die haar veel brengt. In 2013 blijkt de kanker teruggekomen te zijn, uitgezaaid in haar beide longen, en niet meer te genezen. Laura kiest er dan voor om geen behandelingen meer te ondergaan juist omdat ze van het leven houdt en daarvan optimaal wil genieten, zonder allerlei medische behandelingen die eerder geen resultaten opleverden en waar ze erg ziek van werd. Op het moment dat dit boek verschijnt woont Laura met goede vriendin Roos en hulphond Tirza in Amsterdam. Zie ook: <http://www.lauramaaskant.nl/over-mij/>

Korte bespreking:

Laura Maaskant licht toe hoe zij van een onbezorgde puber veranderde in een zieke jonge vrouw. Hoe behandelingen, kaalheid, een geschonden lichaam en zaken die niet meer vanzelfsprekend blijken te zijn, haar kijk op het leven hebben beïnvloed. Ook maakt ze duidelijk hoezeer zij voor het leven kiest en als mens groeit.

Ze schrijft over wat ze nog doet voordat ze de chemo behandelingen zal krijgen, onder andere haar haar rood verven, Mexicaans eten, langs het strand rennen. Hoe ze tegen de kanker wil vechten, maar dat die houding verandert als ze behandeld wordt. Ze beschrijft hoe zwaar de chemo en operatie periode voor haar was en hoe haar ouders en haar broers haar helpen en bijstaan gedurende de periode dat ze chemo krijgt: ze verzorgen en wassen haar, hetgeen ook voor gevoelens van gêne zorgt, maken eten voor haar in het ziekenhuis, tillen haar op haar bed. Met broer Daan die zelf een ernstig auto ongeluk heeft gehad, heeft ze vele gesprekken. Hij heeft zijn reis naar India uitgesteld om voor Laura te kunnen zorgen. Haar familie maakt het ook mogelijk dat Laura, later, als ze weer is aangesterkt, vanaf de Mont Ventoux terug naar huis fietst om geld op te

halen voor 'make a wish'. De band tussen zus en broers is zo sterk dat ze later, wanneer bekend is dat Laura niet meer beter zal worden, allemaal een tatoeage laten zetten, waarin het oneindigheidsteken dat Laura al eerder had gezet, verwerkt is.

Laura gaat in op de tijd na deze periode van af en aan in ziekenhuizen liggen en operaties en behandelingen ondergaan. Ze maakt haar middelbare school af en gaat na haar eindexamen kunstgeschiedenis in Amsterdam studeren. Het is er een korte periode waarin ze kan kijken naar een leven met een toekomst, waarin ze weer plannen voor die toekomst. Totdat haar ouders voor haar studentenhuus staan met de mededeling dat de kanker terug is. Ze blijkt uitzaaiingen te hebben in beide longen, haar levensverwachting is beperkt.

Na over de verschillende opties van behandeling te hebben nagedacht, besluit Laura dat ze kiest voor een periode zonder chemo, waarin ze voluit van het leven kan genieten. In het boek wordt uitgebreid toegelicht wat dat voor haar inhoudt, wat voor impact deze hele periode op haar leven heeft gehad. Ook haar eigen afscheid bereidt ze voor.

Wat viel op:

De levenshouding van Laura Maaskant dwingt bewondering af. Ze beschrijft uitgebreid hoe ze, zoals Maarten van der Weijden op de achterflap beschrijft, vecht voor persoonlijke groei, niet voor genezing. Dacht ze aanvankelijk, voor de behandelingen dat je tegen kanker kon vechten, daar komt ze na deze behandelingen van terug. Niet omdat ze geen vechtster is, maar omdat het daar niet mee te maken heeft. Daarbij haalt ze Maarten van der Weijden aan die dit ook toelicht. Het neemt niet weg dat Laura een zeer positieve houding ten opzichte van het leven heeft en heel duidelijk maakt hoe zij het maximale uit haar aardse leven wil halen. Ze is zelfs bezig met het oprichten van de Golden Life Foundation, een foundation die de wereld mooier wil maken.

Laura Maaskant tast af wat voor haar belangrijk is in haar leven, onderbouwt de besluiten die ze neemt en licht ze toe. De koers die ze vaart verandert namelijk als ze weet dat de kanker uitgezaaid is en haar levensverwachting beperkt.

Ze besluit, wanneer ze dat weet, te stoppen met de studie kunstgeschiedenis, zich meer toe te leggen op schrijven en het werken in een restaurant, omdat koken een van haar passie is. Ze besluit een buddyhond te nemen, weet waar ze wil wonen en sterven, vult haar leven bewust met zaken waarvan ze denkt dat het haar en haar omgeving goed zal doen. Laura Maaskant heeft een levenshouding uit te dragen waarvoor ze de Golden Life Foundation in de wereld roept.

Laura schuwt geen onderwerpen, heeft het over wat zij gelooft, welke keuzes beter bij haar passen, onder andere de keuze tussen palliatieve sedatie of euthanasie. Steeds ook met de nodige twijfels omdat ze niet weet of ze je dat eigenlijk wel kan overzien als je nog niet in de situatie zit. Ze houdt van filosoferen en doet dat het meest met haar broer Daan, waarmee ze het vaak heeft over wat daadwerkelijk van het leven genieten en er voor kiezen voor haar betekent.

In het boek staan dan ook vele waardevolle observaties en bespiegelingen.

Citaten:

Pag. 49: 'Nu was ik na de eerste chemo al vele illusies over vechten armer, maar door dit boek (red:= *Beter* van Maarten van der Weijden) verdwenen ze volledig. Zelfs als ik al mijn kuren goed zou doorstaan is er nog een kans op de dood... Ik had eerst het idee dat ik 'ja' zei tegen het leven als ik 'ja' zei tegen chemo. Maar dat is helemaal niet zo. Zelfs bij

een 'ja' op de vraag of ik chemo wil kan het leven heel anders lopen. Maarten beschrijft op meesterlijke wijze wat ik op dat moment allemaal dacht. De gedachte dat veel meer mensen hetzelfde beleven is steun voor mij.'

Pag.102: 'Hoe graag ik het ook wil afsluiten, hoe graag ik ook wil leven zonder kanker, zonder de dood die ik in de ogen heb gekeken, zonder de ziekenhuisbeelden op mijn netvlies – het gaat niet, omdat de ziekte mij ook heel veel heeft gegeven. Het verleden blijkt meer dan ooit niet af te sluiten. En dat is niet erg. Ik neem het mee.'

Pag.123-124: 'Nu ik weet dat ik niet meer beter word, gebeuren er twee dingen in mezelf. Enerzijds ben ik verdrietig over het feit dat ik geen toekomst heb. Ik had in Amsterdam voor het eerst weer het idee dat ik wel tachtig kon worden en vol in het leven stond. Het is moeilijk om te beseffen dat ik veel dingen niet zal beleven. Iedereen kan natuurlijk morgen overlijden, maar in mijn leven is dit nu een hoofdthema. Voor dit proces heb ik tijd nodig. De toekomstplannen die ik had gemaakt en ook de lange termijn plannen zoals een gezin, een baan en een huis – die nog lang niet aan de orde waren, maar waar je soms een middag over kan mijmeren – zijn nu weg en dat is ontzettend onwerkelijk. Ik was ambitieus en ik zag voor mezelf een groots leven in het verschiet.

Anderzijds geeft het me heel veel kracht om in mijn laatste dagen te leven. Ik stel mezelf elke dag weer de vraag: wat wil je? Leven? Hup, ga dan Leven! Spel het woord met een hoofdletter. Ik vind het fantastisch dat ik Leef, en dat doe ik dan ook met een hoofdletter. Ik wil niet zomaar leven, ik wil het leven uitknipen, tot ik de laatste druppel te pakken heb. Ik heb tenslotte maar één leven. Een heel kort leven. Elke dag maak ik weer bewust de keuze: ik wil genieten en gelukkig zijn, dat is ten slotte zoveel leuker dan huilen om het bestaan. Wie ben ik om mijn licht niet te laten schijnen? Wie ben ik om mijn talenten niet in te zetten in afwachting van de dood? Ben ik hier niet op aarde gekomen om mijn licht te laten schijnen, de wereld liefdevoller achter te laten? Ik heb elke dag een keuze. Ik Leef, met heel mijn ziel en zaligheid.'

Pag.177: "Wat zou jij willen meegeven aan de mensheid?' Ik kijk Roos aan en zij mij. Dit is de laatste vraag. Hierna zal het filmpje klaar zijn voor de montage, maar het is juist die vraag die me ontroert. Ik kan alleen maar hopen dat ik, net als ieder ander die is overleden, de wereld een beetje mooier heb achtergelaten.'

Recensies/Extra:

<http://www.lauramaaskant.nl>

<http://www.lauramaaskant.nl/leef-het-boek/>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Laura_Maaskant

<http://www.eo.nl/tv/knevelenvandenbrink/artikel-detail/laura-maaskant/>

<http://www.bol.com/nl/p/leef/9200000026145658/>